

Pilar Gómez

la Pili de la botiga de lllaminadures

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

La Pilar Gómez, la Pili, és de Barcelona, del barri del Poblenou; de jove va anar-se'n a Vallromanes, però va acabar venint a parar a Alella per motius pràctics: «La meua filla gran a partir de P4 va venir a l'escola a Alella», explica, «perquè a Vallromanes, aleshores, agrupaven els nens de primer, amb els de segon i els de tercer»; per això, quan la segona (es porten nou anys) va tenir edat d'anar a l'escola, vam decidir venir a viure a Alella»; així anaven totes dues al mateix centre.

Un cop aquí, va buscar feina i en va trobar del que li va: estar de cara al públic, ja que la Pili no és persona d'estar-se tancada en una oficina. Abans havia treballat vint-i-dos anys en una empresa a Barcelona. «Vaig començar de dependent amb la Meritxell, però aleshores venia lllaminadures i prou», comenta. Al cap del temps, va sortir l'oportunitat d'aprofitar el traspàs de la botiga, i se la va fer seva; era l'any 2006, amb el local al fons de les galeries. Aleshores no es va plantejar deixar les lllaminadures, però va donar un altre enfocament al negoci. «El producte és molt agraït», diu en referència als dolços, «però ara és diferent: sembla que la botiga hi ha guanyat», comenta, i posa com a exemple les joguines o les màquines de vènding, que donen servei quan tot és tancat: «La gent agafa una beguda, un refresc... o els nanos, quan fumen els seus porrets i tenen gana, uns dònuts...» El cert és que l'oferta de la botiga és amplíssima, tant en productes i serveis com pel que fa als horaris, que poden semblar exagerats. «El poble un diumenge a la tarda fa pena: està tot buit... però de vegades la botiga està plena», comenta, i afegeix: «Que potser els que venen no compren res, però fa bonic!», i riu.

A principis de desembre, una tarda de divendres té divuit paquets de mides i formes molt diverses, tots ben etiquetats i plens de codis de barres, a punt per lliurar-los: la botiga és també un punt de recollida. «Quan vaig començar a fer-ho era pionera, però ara això s'ha desmadrat: tothom compra per Internet! I com que hi ha hagut el *black friday* aquest...», diu senyalant la pila de capsos. El telèfon li bull, no només per les trucades, sinó també pels missatges, que atén així que pot, en una mena d'atenció al públic en diferit i no presencial. Acostuma a tenir els encàrrecs llestos d'un dia per l'altre... «només si conec qui m'ho demana i sé que tornarà», adverteix, però és que la Pili coneix tots els seus clients i els diu a tothom pel seu nom!

En compensació, els clients, sobretot les criatures, també la coneixen i reconeixen més a ella que a la pròpia botiga o a les altres persones que hi treballen. Dues anècdotes que ho posen de manifest. La primera, relacionada amb una enquesta sobre el comerç allelenc, de resultats sorprenents: «La botiga es diu Tot Dolç i molta gent no sabia quina era... però tothom sabia qui era la Pili!», explica. I la segona, el que passa amb la canalla quan hi ha la seva filla donant-li un cop de mà: «Porta 17 anys amb mi, ajudant-me... És molt mona, guapíssima, tots la coneixen. Però quan hi ha nens a la botiga i marxen, diuen "Adéu, Pili!", i ella pregunta: "Que no hi ha ningú més?».

I és que la Pili té una relació especial amb la canalla: «M'estimen molt... esclar que si vengués coliflors segurament no m'estimarien tant. Però a les criatures els fa molta gràcia que els conegui; els agrada que els hi diguis coses, que els escoltis, que els renyis, que estiguis per ells». I estar per ells inclou coses com, per exemple, instal·lar-se el joc del Pokémon perquè és el que està de moda i arribar al nivell 21: «Si els nens volen pokémons, jo he de saber els pokémons què són», diu.

Quan els nanos entren en grup, però, no els treu els ulls del damunt i els crida l'atenció sovint. «Es porten fatal quan venen en manada: a veure qui és el més simpàtic entre ells o qui ho fa pitjor... entren menjant, per exemple»; en senyala un parell que estan agafant gominoles amb el berenar a la mà i s'hi dirigeix: «A ver, que no se te caiga ni una miga al suelo! Que no se puede entrar y eso ya lo sabéis de cada día!», li diu amb autoritat. Com els mestres, sap percebre les jornades especials: «Els dies de cada dia són diferents dels divendres o les vigílies de festiu, que estan més espitosos... i el dia que ha de ploure també es nota!» En canvi, matisa, «si venen sols de vegades fins i tot entren com avergonyits».

La filla gran de la Pili estudia nutrició i dietètica. La pregunta sobre això de vendre lllaminadures és obligada i la resposta, sorprenent: «No em renya, perquè això és una fórmula; ella diu que el que és dolent és com crien els pollastres i com es cultiva la fruita». La Pili reflexiona que quan algú deixa de comprar lllaminadures, malament: «Si compren xiclets de menta, i no altres coses, és que han començat a fumar». Curiosament, a ella no li agraden les lllaminadures ni el dolç: «Mai no en menjo... Jo estic grassa d'entrepans de xoriço», diu rient.

Curiosament, aquesta dona que coneix els vicis de tots els allelencs i que desborda simpatia en el seu territori, reconeix que fora d'aquest és més tímida i que, per exemple, li costa parlar en públic: «Quan per la Verema em van donar el premi per l'aparador, em van dir que hauria de dir unes paraules... i vaig pensar: "No, no, no!", confessa.

La Pili se sent ben tractada aquí: «Alella m'ha donat una acollida impressionant», comenta. Ella personalment no té gaire temps per prendre part en activitats diverses; per això aprofita les ocasions que té en el dia a dia: «M'encanta sortir a fer una volta pel poble, fer poble...» Amb els anys que fa que hi viu, no destaca cap canvi significatiu en la nostra població, però comenta que es va notar des del punt de vista comercial quan va plegar l'escola Hamelin: «Donaven molta vida als bars, a les botigues... tenien poder adquisitiu», diu en referència a les famílies.

Mirant al futur, la Pili no aspira a fer grans canvis: preveu mantenir la botiga uns anys més, i té clar que les filles no continuaran el negoci. «El meu marit és onze anys més gran que jo... i ell es jubilarà, i aleshores jo no em quedaré aquí, amb seixanta anys, venent lllaminadures...», diu convençuda, i tot seguit ho justifica: «...que s'ha de tenir molta paciència!» ●

Hi ha botigues que no es coneixen tant pel que s'hi ven com per la persona que les porta. Quan això passa, sol ser perquè la gent la veu com un personatge, o perquè la relació entre ells no és només un intercanvi purament comercial. Això és el que passa amb la Pili, que ven lllaminadures i moltes altres coses dient a tothom pel seu nom, i que ha convertit el seu local en un punt d'avituallament indispensable per als allelencs.